

Jógvan trivist og mennist, sum hann skal. Hann hevur lært seg at liva við protesu

– Tá Jógvan var farin undir skurð, føldi eg, at ein byrða var tikin frá okkum

klárar seg ómetaliga væl. Judit og Helmar hava tó eisini fingið at vita, at knæið hjá honum er leyst, og tey kunnu vænta, at okkurt skal gerast við tað seinni.

– Tað fyrsta Jógvan ger, tá hann vaknar um morgunin, er at siga: “mamma, beinið á”. Onkuntið tá hann er eitt sindur móður, setur hann seg niður, og vil hava tað av eina løtu. Onkuntið tekur hann tað eisini av sjálvur, og onkuntið sleppur systkinabarnið hjá honum at seta beinið á aftur, sigur hon frá.

– Tá Jógvan var minni, hugsaðu vit nógv um, um hann nakrantið fór at klára at ganga. Tá minnst eg, at ein fysioterapeutur segði við meg, at Jógvan nokk skuldi fara til gongu, tá hann ætlaði sær til gongu, sigur Judit Eliassen rørd.

– Og hann hevur víst hvønn dag síðani, at hann kann alt tað sama sum øll hini børnini. Fóturin hevur ikki tálmað honum enn, leggur hon aftrat.

– Vit vita, at tað er stór menn-ing innan protesur av ymiskum slag, og jú eldri Jógvan verður, jú minni partur av samlaða kroppinum verður protesan, so vit eru sannførd um, at Jógvan kemur at fáa eitt gott lív, og protesan kemur altíð at verða ein týðandi partur av hansara lívi, sigur hon.

Hóast Judit er vís í, at hon og Helmar tóku røttu avgerðina, tá tey valdu at taka fótin hjá Jógvani, hugsar hon eisini um, at Jógvan kanska ikki fer at halda tað, tá hann verður eldri.

– Enn hevur hann ongar spurningar, og hann tykist ikki keddur av protesuni. Hann er eisini so lítil enn, og hann skilur sjálvsagt ikki, hvat er hent. Men tað fer nokk at koma okkurt, sigur hon.

– Vit vilja fegin, at hetta skal verða ein natúrligur partur av lívinum og lívssøguni hjá honum, og tí goyma vit einki fyri honum ella øðrum, sigur mamman.

– Vit eru bilsin av, hvussu gott hetta fyrsta árið við protesuni hevur verið. Vit eru ovfarin av, hvussu væl hann hevur klárað seg, og at hann dagliga vísir okkum, at hann kann alt tað, sum øll onnur kunnu, sigur hon ivaleys.

vórðu tey samd um, at hetta var tað rætta fyri Jógvan.

– Ivin var ræðuligur, og hetta var tann harðasta avgerðin, eg nakrantið havi tikið, sigur mamman rørd, og leggur síðani aftrat, at Jógvan fær jú ikki fótin aftur, tá hann er tikin.

Jógvan varð eitt ár í mai 2019, og í september sama ár fóru tey til Danmarkar, og Jógvan fór undir skurð.

– Tað var ræðuligt hjá mær, tá hann varð doyvdur inni á skurðstovuni. Tað var harðasti dagurin í lívinum. Eg var mest bangin fyri, um eg hevði tikið ta røttu avgerðina. Men tá vit komu út aftur, og Jógvan var farin undir skurð, føldi eg, at ein byrða var tikin frá okkum, sigur hon.

– Samstundis, sum hetta hevur verið torførasta avgerðin, eg havi tikið, hevur tað eisini verið tann besta avgerðin, eg havi tikið. Eg havi ikki angrað tað, sigur hon eisini.

Tá skurðviðgerðin var av, vóru tey innløgð í nakrar dagar, og Jógvan fekk heilivág í beinið í tveir dagar og kundi ikki flyta seg.

– Tá hann hevði fingið slangurnar úr beininum, var hann beinaveg áhugaður í at flyta seg og spæla. Vit fingi ikki protesuna tá, tí skurðurin mátti lekjast og hann var í gipsi, sigur hon.

Lært at ganga triggjar ferðir

Familjan fer síðani heim aftur til Føroya at bíða eftir protesuni, og fimm vikur seinni fór Jógvan til gongu aftur við gipsi á.

– Sjey vikur seinni fór vit niður, og Jógvan fekk protesu til beinið. Hann vildi ikki ordiliga beinanvegin, men hann vandi seg skjótt við nýggja beinið.

Fyri einum ári síðani varð fóturin hjá Jógvani tikin

Tað gingu nakrir fáir dagar, og so gekk hann aftur. Hann hevur lært seg at ganga triggjar ferðir, sigur mamman.

Judit og Helmar hava síðani

skurðin ikki havt samband við Ríkissjúkrahúsið, men tey hava havt samband við fyrítøkuna Sahva, sum ger protesurnar, og sum tey eisini síggja á Klaks-

víkar Sjúkrahúsi 10. hvørja viku, har tey eru til kontroll við Jógvani.

Jógvan hevur vant seg við tilveruna við protesuni, og hann